

Vršovice 8.5.2011

Pozdrav: Milé děti, milé sestry, milí bratři, všechny vás vítám na dnešních bohoslužbách, při kterých se smíme těšit z pozvání do společenství Božího lidu.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechnen jejich zástup. Ž 33,5b.6

Píseň: 178 Krásná je modrá obloha

Modlitba: Pane Bože, děkujeme Ti, že jsi nás sem dnes pozval. Děkujeme, že sem, do vršovické modlitebny smíme přicházet jako domů. Že se tu smíme setkávat s lidmi, kteří jsou nám milí, že se smíme těšit, až se jich zeptáme, jak žijí a sami jim vyprávět o sobě.

Děkujeme ale především, že jsi to právě Ty, kdo nás spojuje a kdo nám ukazuje, že sis nás vybral pro své úkoly. Děkujeme Ti, že naplňuješ život každého z nás, že nemusíme žít životy plané a zbytečné, ale že Ty vedeš každého z nás k cíli, který jsi pro nás připravil. Ať už jsme malí nebo velicí, zdraví nebo nemocní.

Děkujeme, že na Tvé úkoly nejsme sami. Že tu jsme jeden pro druhého, děkujeme, že si nejsme lhostejní, ale že nás vedeš k zájmu jednoho o druhého. Ale především - že jsi nám dal průvodce, pomocníka a zachránce v Ježíši Kristu.

Prosíme, abychom si tuto radostnou jistotu směli odnést do našich domovů.

Amen.

Čtení: J 21,1-13

Píseň: S372 Víru nám dej

Text: J 21,12n

Haleluja. Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky. Haleluja.

Jakpak se tváří tito lidé? Jsou smutní nebo veselí? Smutní jsou. Já vám o nich něco povím, abychom se dozvěděli, proč jsou smutní. Těmto lidem se říkalo učedníci. Víte, kdo je takový učedník? Co dělá? Učí se. Takový krejčovský učedník se učil šít šaty, ševcovský učedník se učil dělat boty, kovářský učedník se učil vyrábět věci ze železa a také kovat koně. Prostě - učedníci se učili. A čemupak se učili ti naši učedníci? Ke komu oni chodili do učení?

Oni se učili žít tak, aby se to líbilo Pánu Bohu. Zvláštní a důležité učení. A učili se mu u Ježíše z Nazareta. Chodili s ním po kraji a

sledovali, jak Ježíš v různých situacích jedná a poslouchali, co jim vyprávěl. A líbilo se jim to. Líbilo se jim, jak Ježíš jednal i co vyprávěl. Líbil se jim takový život. A nedovedli si představit, že by žili jinak. Proč jsou tedy smutní? A proč jsou na lodi?

Inu proto, že Ježíš už s nimi nebyl. Zabili ho lidé. Co teď mají učedníci dělat? To mají teď chodit sami? A vyprávět to, co vyprávěl Ježíš a jednat tak, jak jednal On? Ale vždyť to ještě neumí! Ne, ne, to nejde. To nemohou. Na této cestě před nimi stojí zeď, přes kterou se nedostanou. Na to nemají odvalu. Cítili se opuštění a byli smutní.

Kam tedy mají jít? Kam se vracel takový Honza, když šel do světa na zkušenou? Vracel se domů. A tak i naši učedníci se vrátili domů. Když po té své cestě nemohli dopředu, vrátili se zpátky. Ale co tam? Honem si museli připomenout, co vlastně dělali před tím, než potkali Ježíše. Poznáte, co dělali? Ano, byli rybáři. A protože byli rybáři, pustili se do rybaření. Vyjížděli na svých lodích na jezero, házeli do vody sítě a zase je vytahovali, když byly plné ryb. A pak ryby prodávali a měli tak z čeho žít.

Ale půjde to, žít jako před tím? Obr. Podívejte se - chytili něco, mají něco v síti? Ne, síť je prázdná. A učedníci smutní. Zdá se, že se nedaří vůbec nic.

Píseň: S143 Kde, Pane, jsi

Povím vám teď o jednom člověku, který se narodil už kdysi dávno, skoro před 130 lety ve Francii. To jsem si hned vzpomněl na Denise a Emu a Sama, kteří mají ve Francii dědečka a babičku. Ten pán se jmenoval Celestin Freinet. Byl z osmi dětí a rodiče byli chudí - tatínek hospodařil a přes zimu tkal plátna.

Děti chodili do školy a Celestinovi se to moc líbilo.

„Nechtěl bys studovat, Celestine?“

„Moc rád, tatínku, chtěl bych být učitelem. Ale mohu?“

„Jen studuj, Celestine. Pomůžeme Ti, jak budeme moci.“

A tak studoval. Nebylo to lehké, ale dostudoval a už se moc těšil na děti, které bude učit. Ale - přišla válka a z mladého Celestin se stal místo učitele voják. A byl zraněn, těžce zraněn. Dlouho byl v nemocnici. A teď mi, děti řekněte - co takový učitel musí umět, co myslíte? Musí toho dost vědět, aby o tom mohl vyprávět dětem. A to je právě to - učitel musí mluvit. A mladý Celestin Freinet mohl po zranění mluvit jenom trochu. Po nějaké chvíli muset přestat, protože se mu špatně dýchalo.

Najednou byla před Celestinem na jeho cestě vysoká zeď.

„Pojď domů, synáčku. Mohl bys pracovat u nás na úřadě. To je také pěkné zaměstnání.“

„Nevím, tatínku, chci být učitelem. Nevím, co mám dělat.“

Co jen měl dělat? Byl na tom najednou stejně jako Ježíšovi učedníci. Najednou bylo všechno jinak, úplně jinak, než si představoval.

Píseň: S239 Připravujte cestu

A copak je s učedníky - kde jsme je nechali? Obr. S prázdnými sítěmi, celé smutné. Přiráží s lodí ke břehu a tam stojí člověk, který jim říká: „Hoďte síť na pravou stranu lodi, tam ryby najdete.“ „Takto u břehu?“, říkali si učedníci. „Celou noc se namáháme a nic a tady máme hodit síť? To přece nemůže pomoci. To každý rybář ví. V tom se vyznáme, tady jsme přece vyrostli, tady jsme se učili rybařit od svých otců. Co ten člověk o tom může vědět?“

Ale - zkusili to, poslechli. Poslechli a podívejte se, co se stalo. Co vidíte? Síť plná ryb. A najednou - poznali, kdo jim to radil. Ježíš z Nazareta. Tak nezůstali sami, Pán Bůh na ně nezapomněl! Nejen, že měli plné síťe. Ježíš je pozval, společně spolu pojedli a učedníci najednou měli odvahu. Jít dál po cestě, na které předtím viděli jenom zeď. Žít tak, jak se to naučili s Ježíšem. Najednou už nechtěli utíkat, najednou chtěli žít.

A co Celestin Freinet? Poslechl tatínka a vrátil se domů? Co myslíte? Ne. I on šel dál. Překonal zeď. Začal učit. Učil jinak, aby nemusel tolik mluvit. Nechal děti, aby si mnoho věcí vyzkoušely samy. Neseděly neustále ve třídě, chodili do přírody, do města, do vesnice, pak vyprávěly, co kde viděly, psaly články o věcech, na které je pan učitel upozornil a pak z nich samy sestavovaly noviny. Pan učitel jim pomáhal, vysvětloval a děti měly velikou radost. A Celestin měl velikou radost. Najednou se ukázalo, že způsob, jakým učil, byl mnohem lepší, než jakým se učilo v běžných školách. Ještě že Celestin neutekl.

To všechno jsem vám chtěl vyprávět, abychom se nebáli, když před sebou uvidíme zeď. Když se přestane dařit, najednou je všechno jinak a my nevíme, jak dál. Můžeme jít dál, protože ani na nás Pán Bůh nezapomíná. Ani v tak těžkých chvílích, jaké zažívali učedníci, Celestin Freinet a další a další. Můžeme jít dál a učit se žít tak, jak to Ježíš učil své učedníky. I s námi je, i nás provází, i nás stále učí a povzbuzuje nás - tomu věříme, z toho se radujeme. Amen.

Píseň: S109 Jak vzácnou přízeň

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná. 1K 15,58

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Ep.4,7

Píseň: 489 Tvé požehnání